

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή { 'Επιθ. Δρ. 4
'Εξωτ. > 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΛΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 13

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1919

ΑΘΗΝΑΙ, 'Οδός Νέως 11—'Αριθ. τηλ. 9-97

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. Π.

ΚΟΖΑΝΗ

Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου πρωτοβουλία τοῦ κ. Γενικοῦ Διοικητοῦ ἐγένετο ἡ στέψις τῶν τάφων τῶν ἐν Μακεδονίᾳ φονευθέντων καὶ ἀποθανόντων Γάλλων στρατιωτῶν, εἰς ἃν παρέστησαν πᾶσαι αἱ Ἀρχαί, καὶ ὁ

γραφικὰς μηχανὰς καὶ μουσικὰ ὄργανα, ἐξεκίνησαν ὑπὸ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν τυμπάνων καὶ διασχίσαντες τὴν κεντρικὴν ὁδὸν ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας καὶ ζητωκραυγὰς τοῦ συσσωρευθέντος πλήθους, ἐλάβον τὴν πρὸς τὰ Σέρβια ἄγουσαν.

Ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητον ἐκδρομὴν τῶν Ὁμάδων Προσκόπων Κοζάνης εἰς Σέρβια καὶ Βελβενδὸν

Ἡ ὠραία τοποθεσία «Τὰ Πλατάνια» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σερβίων-Βελβενδοῦ

μαθητικὸς κόσμος Κοζάνης. Τὴν τελετὴν ἐστόλισεν ὑπερμέτρως ἡ συμμετοχὴ τῶν Προσκόπων, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ ὠραῖον παράστημα καὶ βᾶδισμά των ἀπέσπασαν τὴν γενικὴν συμπάθειαν τῶν παρισταμένων.

Ἀλησμόνητος ὁμῶς θὰ μείνη εἰς τὸν Προσκοπισμὸν τῆς Κοζάνης ἡ ἐκδρομὴ εἰς Σέρβια καὶ Βελβενδὸν, ἣτις διήρκεσε τρεῖς ἡμέρας. Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου, 10ην π. μ., κατὰ ἐφωδιασμένοι καὶ μὲ φωτο-

Τὴν ἐκδρομὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς συμμετοχῆς των ὁ Γυμνασιάρχης Κοζάνης κ. Γεώργιος Μικροῦ καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Ἄθαν. Τσουντας. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Κοζάνης μέχρι Σερβίων εἶνε 26 περίπου χιλιόμετρα.

Εἰς Σέρβια εἰσῆλθον ἄδοντες θούρια καὶ προσκ. ἐμβατήρια, ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲ τῶν ἐξελεθόντων εἰς προὔπαντησιν μαθητῶν Σχολείων καὶ διδασκάλων καὶ ἀρκετοῦ πλήθους, ἐκορυφώθη. Εἰς τὴν πλατείαν

ΟΣΟΙ δὲν ἐφρόντισαν ν' ἀνανεώσουν τὴν λήξασαν τὸν Νοέμβριον συνδρομὴν τῶν δὲν θὰ λάβουν φύλλον μέχρις οὗτου στείλουν τὴν συνδρομὴν τῶν.

«Ἐλευθερίου Βενιζέλου» προτεφώνητε τοὺς Προσκόπου: ἐκ μέρους τῆς πόλεως; ὁ Δήμαρχος κ. Ι. Κοντοδίνης, ἐκ μέρους δὲ τῶν μᾶθητῶν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἑλληγυμνασίου κ. Ν. Ρούζιος, ἀνταπαντήσαντες αὐτοῖς τοῦ κ. Γυμνασιάρχου.

Τὴν ἐπομένην ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μετέβησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν 2ην μ. μ. ἀνεχώρησαν διὰ Βελβενδὸν, ἔνθα ἐγένοντο δεκτοὶ ἐγκαρδιώτατα. Περιήλθον καθ' ὄμιλον; τὴν πόλιν συνοδευμένοι ὑπὸ τῶν Προσκόπων Βελβενδοῦ πάντες εἰς τὴν πλατεῖαν, ὁπόθεν ὠδηγήθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν προσεφέρθη εἰς ἅπαντας τοὺς Προσκόπου: ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Σχολείων πλουσιώτατον συσσίτιον καὶ τὴν 9ην ὥραν ἀνεχώρησαν διὰ Κοζάνην. Ὁ κ. Γυμνασιάρχης εἰς τὴν ἕξοδον τῆς πόλεως νύχαρίστησε θερμότατα δι' ὀλίγων τοῦ κατοίκους διὰ τὴν λαμπροτάτην ὑποδοχὴν ἣν ἔδειξε κατὰ τὸν Ἑλληγυμνασίου Βελβενδοῦ καὶ Τ.Ε. κ. Φυλακτὸς ἀπήντησε πλέξαι τὸ ἐγκώμιον τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων καὶ κλαίων ἐκ συγκινήσεως. Ἀπερχόμενοι οἱ Πρόσκοποι ἀπεκρίθησαν ἐκ Βελβενδοῦ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις. Τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἰς Κοζάνην καὶ διασχίσαντες τὴν κεντρικὴν ὁδὸν διηυθύνθημεν εἰς τὴν Νομαρχίαν ἔνθα ἀνέμενον αὐτοὺς μετὰ τοῦ κ. Νομάρχου καὶ τοῦ κ. Μοιράρχου Κοζάνης ὁ κ. Γ. Διοικητὴς ἵνα μάθῃ τὰ τῆς ἐκδρομῆς. Πλήρης εὐχαριστήσεως καὶ συγκινήσεως ὁ κ. Διοικητὴς μοι ἀνέθεσε νὰ συγχαρῶ τοὺς Προσκόπου: διὰ τὴν ἀντοχὴν τῶν καὶ τὴν ἀρίστην διαγωγὴν, ἣν ἐπέδειξαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς; μεθ' ἧς διελύθησαν οἱ Πρόσκοποι ἀποκομίζοντες τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις.

Γ. Ἀψης Ἀγός 1 Ο. Κ.

ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ 2 Ο. Α. ἔκαμεν ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸν Πύργον Βασιλίσσης. Ἐγένετο ἐξάσκησις εἰς προσκοπικὰ θέματα καὶ ἐπέστρεψαν τὴν 7ην μ. μ.

Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν ὡς ἐκ τοῦ κειροῦ αἱ ἐκδρομαὶ τῶν λοιπῶν ὁμάδων ἀνεβλήθησαν.

Ἀνεχώρησαν δι' Ἐλβετίαν ὁ Γ. Ε. κ. Κ. Μελάς. Κατὰ τὴν προσωρινὴν αὐτῆς ἀπουσίαν τοῦ θέλει ἀντικαθιστᾶ αὐτὸν ὁ Ε. Ἀττικοβιωτίας κ. Ἀλ. Πασπάτης.

— Ἀφίκετο δι' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Πρόεδρος τῆς Π. Ε. Δ. Μακεδονίας κ. Ι. Ἡλιάκης Γεν. Διοικητὴς Δ.Μ.

— Διωρίσθη Τ. Ε. Κοζάνης ὁ κ. Μπατσιούτας Ἐπιθεωρητὴς τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.

ΒΟΛΟΣ

Ὁ ἐν Βόλῳ παρεπιδημῶν γενικῆς ἐπιθεωρητῆς τῶν Ἐμπορικῶν σχολῶν τοῦ Κράτους κ. Παπαζαχαρίου συνεχάρη τοὺς μαθητὰς οἵτινες ἐνεγράφησαν ὡς πρόσκοποι ἐξάρτας τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ προσκοπισμοῦ, παρώτρυνε δὲ ἵνα σπεύσωσι καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ εἰς τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ἔργον τὸ ὁποῖον πολλὰ μέχρι τοῦδε ἐπετέλεσε.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς πρώτης ὁμάδος κ. Μιχ. Φλώρακας νύχαρίστησε τὸν κ. Παπαζαχαρίου διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του καὶ τοὺς θερμοὺς λόγους του.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὸ Κέντρον μετ' εὐχαριστήσεως μαθαίνει τὴν μετὰ προσκοπικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἀναζωογόνησιν τοῦ Προσκοπισμοῦ Θεσσαλονίκης ὀφειλομένην εἰς τὸν δραστήριον Τ.Ε. κ. Χ. Λέκκαν.

Ἡ δὴ ἐκλεκτὴ προσωπικότης ἀπεδέχθη τὴν θέσιν Περιφερειακοῦ Ἐφόρου Κεντρικῆς Μακεδονίας ὁ κ. Α. Ζάννας παρ' οὗ πολλὰ ἀναμένει τὰ προοδευτικὰ ὁ Προσκοπισμὸς Θεσσαλονίκης. Πρὸς τὸν κ. Ζάνναν κπεστάλη ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Κέντρου τὸ Δίπλωμα Π.Ε.Κ. Μακεδονίας.

Οἱ κ. Ἀρχηγοὶ μετὰ ζήλου ἐξακολουθοῦσι τὰς προσκοπικὰς τῶν ἐργασίας. Πρασεχῶς θὰ γράψωμεν λεπτομερείας κινήσεως Ὀμάδων.

ΟΔΕΜΗΣΙΟΝ, ΛΥΓΓΑ

Ἡ ὁμάς Ὀδεμησίου ὑπὸ τὸν Ἀρχηγὸν Ἀν. Μπάταν προοδεύει ἀλματικῶς. Ἐλαβε μέρος εἰς διαφόρους βοηθητικὰς ὑπηρεσίας κατὰ τὰς τελευταίας μάχας τοῦ τομέως τῶν.

Ἡ ὁμάς τῶν Λύγγων ἐσχάτως συσταθεῖσα ὑπὸ τὴν προσωρινὴν Ἀρχηγίαν τοῦ λοχίου Κ. Καραβέλου δεικνύει ὅτι θα καταρτισθῇ εἰς ὁμάδα πρώτης τάξεως ἅμα λάβῃ τοὺς σχετικὸς κανονισμοὺς καὶ τὰς στολὰς τῶν παιδιῶν.

Ὁ Α. Ο. Σμύρνης κ. Ἰωαννίδης ἐπιθεωρήσας τὰς ἄνω ὁμάδας ὠμίλησε καὶ καθωδήγησεν αὐτὰς ἐν ταῖς λεπτομερείαις ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς προόδου τῶν. Τὰς ἐδίδνε ἰδιαιτέρως τὸν Νόμον τῶν Προσκόπων καὶ ἀρκετὰ ἀμερικανικὰ προσκοπικὰ παιγνίδια. Ἄξιος συγχαρητηρίων.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Δὲν μοῦ λές Τζῶν ἔκλεισες καλὰ τὴν πόρτα;

— Μάλιστα κύριε.

— Μὰ τί διάβολο τὸ πιάνο τῆς γειτόνισσας ἀκούεται σὰν νὰ ἦταν μέσα στὴν κάμαρά μου, γιὰ στρίψε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ κλειδί.

ΤΥΠΩΘΗΣΑΝ τὰ ἀφορῶντα τὰς Περιφερείας κλ. Πρότυπα ὑπ' ἀριθ. 1, 3, 11, 12, 14 καὶ 16, πρὸς δραχ. μίαν ἢ δεκάς ἐξ ἑνὸς ἑκάστου.

Αἱ προτάσεις ἠθικῶν ἀμοιβῶν καὶ ἀριστείων τιμῶνται τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 λεπτὰ 30 καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 Α λ. 40 ἑκαστον.

Αἱ παραγγελίαι διευθύνονται πρὸς τὴν Ἀποθήκην Σ. Ε. Π. ὁδὸς Νίκης ἀρ. 11, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ σχετικῆς ἀντιτίμου.

Μὴ λησμονῆτε τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὀπισθεν σελίδος τοῦ ἀποκόμματος τῶν ἐπιταγῶν !

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

Μία ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας λειτουργίας τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ πέψις.

Διὰ νὰ γίνεταί καλὰ ἡ πέψις πρέπει αἱ τροφαὶ νὰ μασσῶνται καλὰ, πρὸ πάντων δὲ τὰ ὀσπρια, τὰ ὀπίτῃ, ἔχουν φλοιὸν πολὺ δύσπεπτον.

Πολλὰ ἀσθένεια τοῦ στομάχου προέρχονται ἐκ τῆς κακῆς μασήσεως τῶν τροφῶν, εἴτε ἕνεκα βίας εἴτε ἐκ κακῆς καταστάσεως τῶν ὀδόντων.

Κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ μάλιστα κατὰ τὸ γῆρας οἱ ὀδόντες εἶνε χρήσιμοι ὄχι μόνον εἰς τὴν μασσησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀμιλίαν. Ἐκ τῆς ἀπωλείας αὐτῶν ἐπιπεδοῦται ὁ οὐρανίσκος καὶ χάνει τὴν ἠχηρότητα αὐτοῦ καὶ καθίσταται δύσκολος ἢ προφορᾶ.

Ἡ συνήθης αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν ὀδόντων εἶνε ἡ μὴ περιποίησις των ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Δυστυχῶς, πολὺ ὀλίγα εἶνε τὰ παιδιά ποῦ περιποιῶνται τὰ δόντια τους, τὰ περισσότερα τὰ βλέπει κανεὶς μὲ χαλασμένα καὶ ἀκάθαρτα τοιαῦτα, ὅταν δὲ τὰ πλησιάσῃτε εἰσθάνεσθε τὴν δυσσομίαν τοῦ στόματός των τὴν προερχομένην ἐκ τῆς σήψεως αὐτῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τροφῶν. Ἀμα δὲ φθάσωσιν εἰς τὸ ἀπροχώρητον καταφύγουσιν εἰς τὸν ὀδοντοίατρὸν καὶ τὰ ἀντικαθιστῶσι μὲ τεχνητὰ ἂν καὶ εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των.

Μὴ νομίσητε ποτὲ ὅτι μὲ τὰ τεχνητὰ δόντια ἠμπορεῖτε νὰ φάγετε ὅπως μὲ τὰ φυσικὰ, ἢ νὰ εὐχαριστηθῆτε.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν σπάνιοι εἶνε οἱ ἔχοντες ἐφαρμένα δόντια, διότι οἱ Ἀμερικανοὶ κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν τὰ περιποιῶνται, εἰς ὅλα δὲ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ οἰκοτροφεῖα εἶνε διωρισμένοι ὀδοντοίατροι.

Πρόσκοποι, περιποιεῖσθε τὰ δόντια σας ! Τριβετέτα μετὰ τὸ φαγητὸν νὰ φύγουν οἱ τροφαὶ καὶ τὰ λίπη ποῦ ἔμειναν ἐπάνω τους καὶ μιὰ ῥορὰ τὴν ἐξομάδα μὲ ψιλὸ ὄλατι.

Κ. ΛΙΑΝΤΖΟΥΡΑΣ

Ἄγευόν 2 Ο. Β.

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΥ Α΄ ΤΑΞΕΩΣ

Τυπώθηκε καὶ τὸ δεύτερο τεῦχος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Σώματος. Εἶνε τὸ Ἐγκόλπιο τοῦ Μαθητευομένου Α΄ τάξεως. Σὲ λιγὰν θὰ βγῆ καὶ τὸ Ἐγκόλπιο τοῦ Δοκίμου καὶ ἔπειτα τὰ Ἐγκόλπια Προσκόπων Β΄ τάξεως καὶ Α΄ τάξεως.

Ἄμα τὰ καλοεξετάσετε θὰ ἴδητε πῶς ὅσα ἐξηγοῦν, τὰ ξεύρει κάθε ἀνθρώπος μὲ ὀλίγο πρακτικὸ μυαλὸ καὶ ποῦ δὲν ἔχῃ ἀνάγκην νὰ τρέχουν τὸ κατόπι του ὑπερήτριες, νταντάδες κ.τ.λ. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους! Μαθητευομένους, Προσκόπους, Ἀρχηγούς καὶ Ἐφόρους νὰ τὰ πάρτε τὰ δύο βιβλιαράκια τῶν Μαθητευομένων, μὴν τὰ περιφρονῆσετε, εἶνε τὰ θεμέλια τοῦ ὄλου προγράμματος καὶ ὅταν γεράσετε θὰ τὰ βλέπετε μὲ εὐχαρίστησι στὴν βιβλιοθήκην σας. Πόσα πρακτικὰ καὶ χρήσιμα πράγματα θὰ μάθετε διαβάζοντάς τα! καὶ ὅταν ὁ ἀνθρώπος γείνη *πρακτικὸς* καὶ ὄχι μόνον *λογαῖς*, τότε καὶ ὁ χαρακτήρ του καὶ ἡ υγεία του δυναμώνουν καὶ γίνεται καλὸς πολίτης. Αὐτὸ ζητᾷ ὁ Προσκοπισμός.

Κ. ΜΕΛΑΣ

ΕΝΑ ΔΕΙΛΙΝΟ

Καὶ νὰ πάλι σύνταξι φωνάζει ὁ ἀρχηγὸς γιὰ νὰ ξεκινήσωμε· μὰ αὐτὴ τῇ φορᾷ ξελάφρωτοι.

Ἐμπρὸς μὰρς ἀκούστηκε κι' ἀρχισαν πάλι νὰ κουνιῶνται μηχανικὰ τὰ πόδια μας . . . Περάσαμε τὸ χωριὸν καὶ βγήκαμε στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου· ἀντίκρουφαινονταν αἱ Κυδωνίαι χρυσομένες ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου . . . ποῦ ἔριχνε ἀπάνω του.

Τὰ μικρὰ караβάκια μὲ τὰ πανιά τους ἀνοιχτὰ πλέανε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγο . . .

Ἦθελα νάμουνα ζωγράφος ἢ ποιητὴς αὐτὴ τῇ στιγμῇ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πῶ τί κατάλαβα, τί εἶδα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ζωγραφίσω αὐτὸ τὸ ρομαντικὸ μέρος τῆς γῆς καὶ τῆς θάλασσας νὰ περιγράψω ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ ἀλησμόνητο δειλινὸ . . .

Προχωρήσαμε ποῖο μέσα σὲ λίγο καὶ χάθηκε ἡ θάλασσα . . . τώρα δὲν ἔβλεπες παρὰ οὐρανὸν, βουνὰ, χαντάκια, δένδρα, θάμνους, βράχους. Σὲ λίγο πικνώσανε τὰ δένδρα ποῖο πολὺ κι' ἀρχίσαμε νὰνεβαίνουμε ἕναν δύσκολο κρημνὸν στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου ὕστερ' ἀπὸ λίγο βρισκόμασταν ξαπλωμένοι πάνω στὴν πρασινάδα.

(Ἀπόσπασμα Ἑμ(ίου) Μιτυλήνη Δευτερομαδίτης.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

Οἱ Πρόσκοποι Κοζάνης διερχομένοι τὴν ἐθνικὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν συνωμοτῶν ἀπέστειλαν πρὸς τὸ Κέντρον τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα :

κ. Γενικὸν Ἐφορον Ἑλλήνων Προσκόπων.

Ἐξ ὀνόματος τῶν Προσκόπων περιφερείας Κοζάνης ἀποδουκιάζουσιν ἀπάτριδας κατὰ πολυτίμου ζωῆς Προέδρου Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ ἡμῶν Ἀρχηγοῦ.

Ἐξ ὀνόματος τῶν Προσκόπων

Οἱ ἀρχηγοὶ Γ. Ἀψης, Ἀστέριος Ζήκος.

ΕΔΩΚΑΤΕ κ. Ἀρχηγοὶ παραγγελία στὴν ἀποθήκην τοῦ Σώματος γιὰ « Ἐλεγχο Μαθητευομένων » (πρὸς δραχ. 1,60) καὶ Προσκόπων (πρὸς δρ. 2.8) :

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΘΕΣΘΕ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΕΚΛΑ ;

Εἰσθε 10-20 καὶ δὲν ἔχετε καμμιά καρέκλα, πῶς θὰ καθίσετε ;

Οἱ Ἑγγλέζοι οἱ ὁποῖοι εἶνε πρακτικοὶ ἄνθρωποι ἤβραν ἓνα τρόπον, ὅταν εἶνε πολλοί, νὰ ἀναπαύονται.

Κάθεται ὁ ἓνας εἰς τὸ δεξιὸ γόνατό τοῦ ἄλλου. Ὁ πρῶτος δηλαδὴ δίνει στὸν δεῦτερον τὸ γόνατό του τὸ δεξιὸν διὰ κάθισμα ὁ δεῦτερος πάλιν τὸ δεξιὸν τοῦ γόνατο εἰς τὸν τρίτον καὶ ἔτσι γίνονται ἓνας κύκλος. Ὁ τελευταῖος δίδει τὸ γόνατό του εἰς τὸν πρῶτον. Καὶ μπορεῖτε νὰ συζητήτε καὶ ἀναπαύσθε, ἀλλὰ ὅταν θελήσητε νὰ σηκωθῆτε πρέπει νὰ τὸ κάμνετε ὅλοι μαζί, εἰς ἓνα παράγγελμα. Ἐὰν σηκωθῆ κανεὶς μόνος του ἢ ἰσορροπία χάνεται καὶ πέφτετε ὅλοι κάτω.

Εἶνε ἀρκετὰ ἀναπαυτικὸ αὐτὸ τὸ κάθισμα ; Δοκιμάστε το καὶ θὰ δῆτε.

ΤΑ ΓΙΑΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΑ ΓΙΑΛΙΑ

Τώρα τὸν χειμῶνα, καὶ πρὸ πάντων στὸν τόπον μας ἀποτελεῖ ἀληθινὴ ἐνόχλησι τὸ θάμπωμα τῶν τζαμιῶν ἀπὸ τὸ κρύο. Ἐμποδίζει τὸ φῶς καὶ νὰ βλέπωμεν ἔξω. Τὸ ἀποφεύγετε ἐὰν σκουπίζετε τὸ τζάμι μὲ ἓνα πανάκι βουτυγμένο εἰς γλυκερίνα ἢ ἄλλην λιπαρὰν οὐσίαν.

M. ΜΑΡΙΝΟΣ

Ἰωάννης 2 Ὁ. Σ.Ε.Π. Καίρου.

ΛΟΙΠΟΝ μετὰ τόσας παρακλήσεις δὲν θὰ στέλλονται παρ' ὅλων τῶν κ. Α. μηνιαῖαι καταστάσεις κινήσεως Ὁμάδων ;

Ἡ 1η Ὁμάς Σμύρνης

πρὸς τὸν Ἐλευθερωτὴν καὶ Γενικὸν Ἀρχηγὸν τῶν Προσκόπων

Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Ὁ μνηστὴς τῆς λευτεριᾶς, ποῦ φέρει τ' ὄνομά της τῇ Σμύρνη μας λευτέρωσε, μὲ ὄλα τὰ χωριά της, ροδόσταγμα νὰ φέρετε, μ' ὀλόθερμα τὰ χεῖλια νὰ προῦμε εἰς ὑγείαν του, νὰ ζήση χρόνια χίλια.

Κι' ὡς εὐχηθοῦμε σύντομα, νὰ συμπληρώση τώρα τὰ ὄνειρα τοῦ Γένους μας, καὶ νᾶρθ' ἐκείνη ἡ ὥρα, ὅπου τὴν κυανόλευκο μὲ τὸ χρυσὸ Σταυρὸ της θὰ στήσωμε στὴν Πόλι μας στὸ ἅγιον Τέμενός της.

Κ' ἔτσι καὶ πάλιν ἡ Ἑλλάς, μεγάλη, ξακουσμένη θὲ νὰ γυρίσῃ στὰ παλιὰ, θὰ γίνῃ ζηλεμένη, καὶ στὴν χορεία τῶν κλεινῶν, θ' ἀναγραφῆ ὡς μέλος μ' ὀλόχρυσα τὰ γράμματα, τ' ὄνομα ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ.

ΣΜΥΡΝΗ τῇ 10 Νοεμβρίου 1919.

Οἱ Πρόσκοποι τῆς 1ης Ὁμάδος Σμύρνης

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ κ. Ἀριστ. Καλαρρῦτης ἐξέδωκεν εἰς βιβλίον 90 σέλιδων περίπου μελέτην τοῦ κατάλληλου εἰς τὴν στρατιωτικὴν μόρφωσιν, κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν ἀγωγὴν τοῦ ὀπλίτου καὶ παντὸς στρατευομένου νέου.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ χαριέστατον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς Προσκόπους, τὸ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως καὶ ὡς ἴδιον ἐκάστου ἀπόκτημα καὶ ὡς ἐπίκαιρον δῶρον πρὸς τοὺς ὀμηλικούς φίλους των κατὰ τὰς ἐπικειμένους ἑορτάς.

Πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 2, ὁδὸς Καρνεάδου, 2 Ἀθῆναι.

K. M.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ τόσον ὠφελίμου μυθιστορήματος Φονιτροῦ ἢ Διεύθυνσις τῆς Ζ. Π. αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συγχαρῆ τὴν Δίδα Ἀλεξ. Μαυρογένη διὰ τὴν τόσον ἐπιτυχημένην μετάφρασιν καὶ νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας της.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΗΚΑΡΟΜΗΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΠΟΡΕΙΕΣ

... Σιγά-σιγά προχωρούσεν ή νύχτα.

“Όλα γύρο σκοτεινιάζουν, γενήκνε δλόμαυρα και μεις κατακουρασμένοι απ’ τον μακρύ δρόμο μας διασκελίζουμε τὰ θυμάρια περπατώντας μες’ στο μονοπάτι. ‘Ο ούρανός ήτανε καταστολισμένος με άστρα, ή Πούλια έτρεμόσβυνε και ή Σείριος εφώτιζε με τὸ ώμορφο κοκκινωπό του φῶς.

Μπροστά μας ένα ποταμάκι. Τὸ φεγγάρι από ψηλά ρίχτει τὲς άργυρές του άχτίδες στο άπειρο, και χρωπό χρυσώνει τὰ νερά του που άρμονικά μουρμουρίζουν κάτω από τὲς ίτιές τὲς νεκρομένες. ‘Ο κοντός μας μάς βοηθεί νά τὸ περάσουμε με χωρίς κχιμιά δυσκολία.

Προχωρούμε. Γύρω μας ή έρημιά κι’ ή νέκρα άπλώνεται άγρια κι’ άπειλητική. Κάπου-κάπου κάποιο μακρυνό κι’ άραιό κουδούνισμα μαζί με τὸ γαυγισμα κανενός σκυλιού κι’ ή άπαίσιος κρωγμός κοικουβάγιας κάνουν ν’ άντηχῆ τρομακτικά ή θόρυβος στην έρημιά αυτή. Σιγά-σιγά τὰ γαυγίσματα δυναμώνουν και έτσι καταλαβένουμε πῶς πλησιάζουμε σὲ στόνη.

Κι’ αυτό ήτανε. Δυὸ τσοπάνοι τρομαγμένοι ακόμα απ’ τὴν άπρόοπτη έπίσκεψί μας βγήκαν νά μάς προύπαντήσουν. ‘Η περασμένη ώρα δὲν μάς άφισε νά τοὺς συντροφέψουμε παρά πάνω από πέντε λεπτά και προχωρούμε.

Ψηλά σὲ μιὰ πλαγιά του βουνού, καθισμένος ένας βοσκός έπαιζε τὴ γλυκειά του φλογέρα μες τὴν άμετρη γαλήνη τῆς έρημιᾶς. Σὲ λίγο δὲ άκουγόντανε πειά τίποτα... Μόνο ή γλυκειά φωνή κανενός προσκόπου που τααγωδοῦσε κανένα έθνικό τραγούδι. Κι’ έτσι ὡς που φθάσαμε στο μέρος που θά κατασκηνώναμε. Σὲ μισή ώρα τ’ άντίσκηνα ήταν στημένα κι’ ὅλοι μας τυλιγμένοι στὲς κουβέρτες μας εἴμαστε ξαπλωμένοι κάτω απ’ αυτά...

Μυτιλήνη.

ΠΛ. Α. ΚΟΥΤΡΕΛΛΗΣ
πρόσκ. 1. Ο. Λ.

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Μεγάλη άθησις υπέρ του γυναικειού άθλητισμού παρατηρείται εν Γαλλία. Είς τὰ στάδια τῆς «Φεμινά» και τῆς «Άκαδημίας» τὰ κορίτσια προπονούνται συντόνωσ με τὰ δίζυγα και τὰ μονόζυγα, άσκούνται εις τὸν δρόμον, εις τὴν δισκοβολίαν και εις τὸ άκόντιον. Παρά τὴν λουτρόπολιν τῆς Ντωβιλ ὁ άπόστρατος άντιπλοίαρχος κ. Γεώργιος Έμπέρ ήνοιξε πάλιν τὴν παλαιστραν, ή ὁποία ελειτούργει πρό του πολέμου εις τὸ Ρέιμς. Γυναίκες, δεσποινίδες, δεσποινιδούλες, γυμνάζονται υπό τὴν ὀδηγίαν πεπειραμένων διδασκαλιστῶν.

Μέσα εις ἓν σκιερὸν πάρκον, επάνω εις στίβους καταπρασίνους, μακρὰν άδιακρίτων βλεμμάτων, ὀγδοήκοντα γυναίκες και δεσποινίδες μαζί με διακόσια κοριτσάκια με ένδυμα ελαφρότατον, ὅπως και αἱ άρχαίαι Σπαρτιατίδες, με τοὺς βραχιόνας και τὰς κνήμας γυμνάς, τρέχουν πηδοῦν παλεύουν, ρίπτουν τὸν δίσκον ή τὸ άκόντιον, χορεύουν ρυθμικά, αναρριχῶνται ἐπὶ κάλω και ανακτοῦν βθμηδόν, ελεύθεραι παντός περιορισμοῦ εις τὸ ὑπαιθρον και υπό τὰ φιλήματα του ήλιου, τὴν υγείαν των, τὰς πλαστικὰς γραμμάς του σώματός των, τὰς διαστρεβλωθείσας από τὸ σφιξιμον του κορσὲ και από τὴν χρῆσιν τῶν ὑψηλῶν τακουνιῶν.

Φαίνεται ὅτι τὰ ὑψηλά τακούνια εκτός τῶν εσωτερικῶν διαταράξεων και τῶν διαστρεβλώσεων του πῶδός συνεπάγονται και άτροφίαν του γαστροκνημίου. ‘Ετίσης αἱ διδασκάλισσαι προσπαθοῦν νά εξαλείψουν τὴν συνήθειαν τῶν ἐπιτηδευομένων κινήσεων, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλουν τὰ στενά ένδύματα τῆς γυναικειᾶς τουαλέτας, τσαντάκια, ὀμβρελλίτσες κτλ. κτλ.

«Η ὡραιότης εν τῇ κινήσει» αυτό εἶνε τὸ πρόβλημα του κ. Έμπέρ ὁ ὁποῖος εφαρμόζει ἐμπράκτως τὴν θεωρίαν, ὅτι ή γυνή υπό φυσιολογικὴν έποψιν, δὲν εἶνε ασθενής, καθῶς πιστεύεται κοινῶς. ‘Ο φυσικὸς έννευρισμός της εἶνε άποτέλεσμα άτροφίας, ὀφειλομένης εις προαιωνίᾶς προλήψεις. Κατὰ τὴν αρχαιότητα αἱ γυναίκες παρουσιάζουν φυσικὴν ανάπτυξιν, ανάλογον πρός τὴν τῶν άνδρῶν. Τὸ αυτό παρατηρείται και εις τὰς γυναίκας τῶν άγρίων. Μία μόνον ὁδὸς σωτηρίας υπάρχει ή ἐπιστροφή εις τὴν φυσικὴν ζῶην, εις τὸ φῶς του ήλιου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ κ. Συνδρομηταί τῆς «Ζ.Π.», ὅσων ή συνδρομή λήγει τὸν Δεκέμβριον, νά φροντίσωσι τὴν ανανέωσιν ἐγκαιρῶς.

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

ἔκτὸ LUCIEN ZIVORE

— Δὲν κοιμᾶσαι, Ἰάκωβε ;

— Ὅχι, Ἀνδρέα, δὲν μοῦ ἔρχεται ὕπνος καὶ δὲν καταλαβαίνω τὸ γιατί!... Εἴμαστε τόσο καλὰ ἐδῶ στὴ σκηνή... Καὶ ὕστερα ἀπὸ τόση κούρασι ἔπρεπε νὰ νυστάζω πολὺ...

— Ἐγὼ ὁμως ξεύρω γιατί δὲν κοιμᾶσαι.

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές ;

— Γιατί μὲ τόσο ὠραία νυχτιὰ καὶ τέτοιο φεγγάρι μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῆ ;

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεσηκώθη ὀλίγον καὶ ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς σκηνῆς πρὸς τὰ ἔξω.

— Ἀλήθεια ! εἶπε. Τί ὠραία νυχτιὰ !

Ἦσαν καὶ οἱ δύο Γάλλοι Πρόσκοποι καὶ εἶχαν κατασκηνώσει μὲ τὴν Ὀμάδα τους εἰς τοὺς πρόποδας μιᾶς κορυφῆς τῶν Πυρηναίων.

Ἡ σάλπιγξ εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ σιωπητήριον καὶ οἱ πρόσκοποι ὅλοι εἶχαν κατακλιθῆ ἀνά δύο εἰς τὰ ἀντίσκηνά των.

Ἄκρα σιγῆ ἐβασιλευε παντοῦ, ἡ φύσις ἐκοιμᾶτο καὶ τὰ παιδιὰ κουρασμένα ἀπὸ τὴν μακρὰν πορείαν καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστη τῆς ἡμέρας εἶχαν ἀποκοιμηθῆ ἀμέσως.

Μόνον ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἀνδρέας, οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι, δὲν κατώρθωναν νὰ κλείσουν μάτι.

Τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ ἦσαν ἰδιαιτέρως συνδεδεμένα, οὔτε ὁ Ἀνδρέας ἤμποροῦτε νὰ ζήσῃ χωρὶς τὸν Ἰάκωβον, οὔτε ὁ Ἰάκωβος χωρὶς τὸν Ἀνδρέαν, κι' ἐν τούτοις διέφεραν πολὺ οἱ χαρακτηριστῆρες των.

Ὁ Ἰάκωβος, δεκαεξ ἑτῶν, ἦτο μίᾳ φύσει ἐνθουσιώδης, ὀρμητικὴ, ὁμοίαιζε πολὺ μὲ ἀτίθασσο ἄλογο ποῦ δὲν δέχεται χαλινὸ καὶ κινδυνεύει νὰ σπάσῃ τὰ πόδια του διὰ νὰ περάσῃ τὸν φραγμὸ ποῦ νομίζει πῶς τοῦ εἶναι ἐμπόδιο στὴν ἐλευθερίαν του...

Ἵπερήφανος εἰς μεγάλον βαθμὸν, ἀλλὰ μὲ αὐτοπεποίθησιν, εἰλικρινῆς, εὐθύς καὶ τίμιος. Ὅλοι οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀγαποῦσαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἦτο περισσότερο ἀφωσιωμένος ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν ποῦ ἦτο μερικὸς μῆνας μικρότερος καὶ εἶχεν ἐντελῶς διάφορον χαρακτήρα. Αὐτὸς ὑποχωροῦσε πάντοτε εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ φίλου του ὡσὰκις δὲν κατώρθωνε νὰ τὸν συγκαταῆ εἰς τὰς ὁρμὰς του καὶ ἤξευρε πάντα νὰ θυσιάζεται γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστῆ. Τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ λοιπὸν ἦσαν φτιαγμένα τὸ ἓνα γιὰ τὸ ἄλλο.

Ὁ Ἀνδρέας παρέσυρε τὸν Ἰάκωβον, ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐσυγκατοῦσε καὶ ἔτσι ἐγένετο κάποια ἰσορροπία. Ἀλλὰ ἀπόψε ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο πολὺ ψύχραιμος, διότι διέκρινε κάποιαν πυρετώδη λάμψιν εἰς τὰ μάτια τοῦ Ἀνδρέαν καὶ αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε πολὺ. Ἡ λάμψις

αὐτῆ τοῦ ἔλεγεν ὅτι κάποια φαεινὴ ἰδέα εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν τοῦ νεαροῦ ἐπαναστάτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο ἀνίκκνος νὰ τὸν ἀποτρέψῃ.

Πράγματι ὁ Ἀνδρέας ἐσηκώθηκε, ἐτίναξε τὸ ξανθὸ κεφάλι του σὰν νὰ ἤθελε μὲ τὸ κίνημα αὐτὸ νὰ τινάξῃ καὶ τὴν ζυγὸν καὶ ἐπλησίασε τὸν φίλον του.

— Τί ὠμορφος ποῦ θὰ ἦ-αν ἓνας περίπατος, τοῦ ἐψιθύρισε, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἠθάρθη ἓνα ρίγος νὰ διατρέξῃ ὅλον του τὸ σῶμα. Ἐφοβεῖτο ; Ὅχι βέβαια, ἀφοῦ ἦτο καλὸς Πρόσκοπος, ἀλλὰ ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ἀπηγορευμένον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ παραβῆ κανεὶς τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν φίλον του ὅτι ὄφειλαν νὰ μείνουν εἰς τὴν σκηνὴν, ἀλλὰ ὁ Ἀνδρέας ἤρχισε νὰ τοῦ ὀμιλῆ τόσο γλυκὰ, τόσο ἥρεμα, τοῦ περιέγραψε τόσο ὠμορφα ἓνα περίπατο στὸ βουνό, ὥστε ὁ Ἰάκωβος ποῦ ἦτο καὶ ὀλίγον ἀδυνάτου χαρακτήρος δὲν ἄργησε νὰ ὑποχωρήσῃ. Σὲ δίστημα ἐνὸς δευτερολέπτου εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν σκηνὴν καὶ ἄρχισαν νὰ περιπατοῦν ἀκροποδητῆ μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Τὸ βουνὸ δὲν ἦταν μακρὰ, σὲ λίγο εἶχαν φθάσει καὶ ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν.

Ἐπέρασαν ἀποτόμους βράχους, στενὰ μονοπάτια καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν ἔτρεχε μπροστὰ, χωρὶς νὰ προσέξῃ διόλου τὰ χέρια του, ποῦ εἶχαν ματώσει ἐπάνω στοὺς βράχους. Δὲν ἐσταματοῦσε διόλου καὶ οὔτε ἄκουε τὸν Ἰάκωβον ποῦ τοῦ φώναζε διαρκῶς.

— Στάσου ! μὴν προχωρῆς περισσότερο... Σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Ἀνδρέας γυρίζει ἐπὶ τέλος ἀπότομα καὶ τὸν κυττάζει.

— Φοβᾶσαι ; τὸν ἐρωτᾷ.

— Φοβᾶμαι ! Γιατί λές αὐτὸ ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια...

— Μὰ τὸ λέω γιατί μοῦ φωνάζεις κάθε λίγο νὰ σταματήσω, ἐνῶ ἐγὼ δὲν βλέπω τὴν ὠρα νὰ φθάσω ἐκεῖ ψηλά... Ἐλα ! κοντεύουμε...

— Μὰ στάσου, δὲν ξεύρω ποῦ νὰ πατήσω...

— Ἀλήθεια, κι' ἐγὼ τὴν ἴδιο, μὰ αὐτὸ ἔχει τὸ γούστο : νὰ περνᾷ κανεὶς ἀπὸ δρόμους ποῦ δὲν ἔχει περάσει ἄλλος. Ἐλα !... ἀκολουθα ἐμένα... Δὲς μου τὸ χέρι σου !... Πήδα !... μὴ φοβᾶσαι, σὲ κρατῶ καλὰ...

Ἐτρέβηξε τὸν φίλον του καὶ ἔφθασαν καὶ οἱ δύο, σὲ μίᾳ ἀπότομῃ κορυφῇ.

— Τί ὠραία θέα ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας, κύτταξε ἐκείνη τὴν κορυφὴν, δὲ μοιάζει μὲ γίγαντα καθὼς φω-

τίζεται από τῆς γλαυκῆς ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ; ...
 Ἄ! τί καλὰ πού ἐκάναμε ν' ἀνέβωμε δῶ ἀπάνω!
 Μονόχα πού κάνει λίγη δροσιά καὶ σὰ νὰ κρυώνω...
 Τὶ λὲς κατεβαίνομε;

— Ὅπως θέλεις.

Τὸ κατέβασμα ἦτον ἀκόμη πιὸ δύσκολο. Ἦναγκάζοντο νὰ πιάνωνται διαρκῶς ἀπὸ τοὺς βράχους γιὰ νὰ μὴν πέσουν καὶ τὰ χέρια τους πού ἦταν παγωμένα ἐπονοῦσαν πολὺ.

Ἐξαφνα ὁ Ἰάκωβος παρπατεῖ δὲν κατορθώνει νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν καὶ πέφτει σ' ἓνα γκρεμὸ μὲ μιὰ σπαρρακτικὴ φωνή.

— Ἀνδρέα! ... βοήθεια! ...

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχε χῶσει διόλου τὴν ψυχραιμίαν του, κατορθώνει ν' ἀρπαχτῆ ἀπὸ ἓνα βράχο, ἀλλὰ ἄρα γε θὰ ἔφθανεν ἐγκαίρως κοντὰ του ὁ Ἀνδρέας, γιὰτὶ αἰσθανότανε ὅτι γρήγορα θὰ ἔχανε τὰς δυνάμεις του καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ ἔπεφτε εἰς τὴν ἄβυσσο.

Ὁ Ἀνδρέας συναίσθάνεται διὰ μιᾶς ὅλο τὸ μέγεθος τῆς ἀπερισκεψίας του, ἀλλὰ δὲν τὰ χάνει. Μ' ἓνα πήδημα, πού μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ καὶ τὴ ζωὴ του, βρῖσκειται κοντὰ στὸν φίλο του καὶ τὸν βοηθεῖ μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα ὥστε γρήγορα τὸν κάνει νὰ πατήσῃ σὲ στερεὸ ἔδαφος.

Τότε ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισιν τὸν ἀγκαλιαζέει καὶ τοῦ ζητεῖ συχώρεσιν, γιὰτὶ ἐξ αἰτίας του ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῆ.

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, ... τί φταῖ; ἐσὺ, τοῦ λέει ὁ Ἰάκωβος, μὰ τὸ κακὸ εἶνε πού δὲν μπορῶ νὰ πατήσω τὸ πόδι μου. Σὰν νὰ τὸ ἐστραμπούληξα ...

— Πονεῖς; — καὶ ὁ Ἀνδρέας τὸν κυττάζει ἀνήσυχος.

Σιγὰ, σιγὰ ἡ ἀνησυχία του γίνεται ἀγωνία καὶ τρομαγμένως ἐρωτᾷ τὸν ἑαυτὸ του πὼς θὰ ἐπιστρέψουν στὴ σκηνή. Ξεύρει ὅτι ὁ φίλος του εἶναι πολὺ γενναῖος καὶ γιὰ νὰ λῆ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσῃ θὰ πῆ ὅτι πονεῖ πολὺ.

Πὼς μετανοεῖ γιὰ τὴν ἀπερισκεψίαν του! ... Γιατί νὰ μὴν ἀκούσῃ τῆς συμβουλῆς του; Νὰ τώρα πού εἶνε αὐτὸς ἄφορμὴ νὰ ὑποφέρῃ ὁ φίλος του ...

— Μὰ δὲν μπορεῖς διόλου νὰ περπατήσῃς; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ὅχι, πονῶ ...

Ὁ Ἀνδρέας σκέπτεται λίγο καὶ τέλος πέρνει μιὰ μεγάλη ἀπόφασιν:

— Θὰ τὸν σηκώσῃ στὸν ὤμὸν του καὶ θὰ τὸν μεταφέρῃ μόνος του στὴ σκηνή. Εἶνε ἀρκετὰ δύσκολο, μὰ ὠφείλει νὰ ξεπλύνῃ τὸ σφάλμα του.

Παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ φίλου του τὸν σηκώνει εἰς τὸν ὤμὸν του, ὅπως εἶχε διδαχθῆ, καὶ χωρὶς νὰ προσέχη διόλου εἰς τὰ λεγόμενά του τραβᾷ ἐμπρός. Πόσο δύσκολο εἶνε ὅμως τὴ κατέβασμα! τὰ γόνατά του λυγίζουσι, πολλὰ φορὰς κινδυνεύει νὰ πέσῃ, ἀλλὰ προχωρεῖ... Ἐξαφνα φθάνει εἰς ἓνα μέρος πού πρέπει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ ἓνα βράχον εἰς ἓνα ἄλλον καὶ

ἀν' ἴσῳ χῶσει τὴν ἰσορροπίαν του πέφτει εἰς τὸν γκρεμὸ ...

Στέκεται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀποκαμωμένος, μόλις καὶ μετὰ κόπου μπορεῖ καὶ ἀναπνεῖ καὶ τὰ μάτια του βυθίζονται ἀπλανῆ πρὸς τὸ ἀχανές ...

— Ἀφῆσέ με ἐδῶ, τοῦ λέγει ὁ φίλος του, πήγαινε, σὺ δὲν ἀντέχεις πιά. Τὸ πρῶτ' οὗ θὰ ζυπνήσουν καὶ οἱ ἄλλοι ἔρχεσθε καὶ μὲ πέρνετε.

Ἡ φιλοτιμία τοῦ Ἀνδρέα κεντᾶται.

— Νὰ ὀπιθοχωρήσω, ἐγώ! τοῦ ἀπαντᾷ, τὴ ἐσκέφθηκες καλὰ; Ἐγὼ νὰ ζητήσω βοήθειαν; ... Θὰ πηδήσω καὶ ἂν σκοτωθῶμε τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς ...

Γεῖλα, προσπαθεῖ νὰ τὸ ρίξῃ στ' ἄστεϊα, ἀλλὰ ἔχει ὅλο τὸ συναίσθημα τοῦ κινδύνου, ἀνακτᾷ ἐν τούτοις ὄλην τὴν ψυχραιμίαν καὶ ἀποφασίζει νὰ πηδήσῃ.

Νίκη!.. θρίαμβος!.. τὸ πήδημα ἐπέτυχεν! νὰ καὶ οἱ δύο σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὸν ἀπέναντι βράχον. Ἀλλὰ τώρα ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀστεϊεύεται πιά. Εἶνε σοβαρὸς, συγκινημένος καὶ σκέπτεται κάτι πού δὲν τὸ εἶχε συλλογιστῆ ποτέ του: Ὅτι τὸ πρῶτο καθήκον ἐνός Προσκόπου εἶνε ἡ ὑπακοή...

**

— Ἀνδρέα ἀπὸ αὐτῆς τῆς στιγμῆς παύεις νὰ εἶσαι Πρόσκοπος. Ξεύρεις καλὰ ποῖος εἶνε ὁ νόμος τῶν Προσκόπων καὶ δὲν τὸν ἐσεβάσθης, οἱ συναδελφοί σου δὲν μποροῦν πιά νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς σέ! ...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπρόφερον ὁ Ἀρχηγὸς τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἐνῶ ἦταν συναθροισμένοι ὅλοι οἱ Πρόσκοποι καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐστέκετο χλωμὸς καὶ λυπημένος εἰς τὸ μέσον. Σηκώνει ἐν τούτοις τὸ κεφάλι του μὲ ὑπερφημίαν καὶ δέχεται τὸ κτύπημα μὲ γενναιοψυχίαν.

— Ἐχετε δίκην, λέγει, παρήκουσα τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνωτέρου μου, πρέπει νὰ τιμωρηθῶ. Διώξτε με, τὸ ἀξίζω! ..

Ἀλλὰ μιὰ φωνὴ τὸν διακόπτει.

— Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδικῆς σου, κύριε Ἀρχηγέ.

Εἶνε ὁ Ἰάκωβος πού ἤρχετο νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν φίλον του καὶ οἱ Πρόσκοποι πού εἶχαν μάθῃ τὴν νυκτερινὴν περιπέτειαν τῶν δύο φίλων σὰν νὰ ἐπερίμεναν μιὰν μικρὴν παρακίνησιν περιεκύκλωσαν ἀμέσως τὸν Ἀρχηγόν των ἰκτετεύοντες ὑπὲρ τοῦ Ἀνδρέα:

— Συγχαρῆσατέ τον, κύριε Ἀρχηγέ, εἶνε ὁ καλύτερός μας φίλος ... μὴ τὸν διώξετε.

Ὁ Ἀρχηγὸς μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος, φαίνεται σὰν νὰ ζυγίζῃ τὰ πράγματα καὶ τέλος ἀποφασίζει.

— Ἄς μείνῃ! λέγει μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον, ἀλλὰ αὐτὸ ἄς τοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ μάθημα... Νὰ μὴ τὸ λησμονήσῃ ...

Ὁ Ἀνδρέας στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τοὺς συναδελφούς του, βλέπει ὅλους νὰ τοῦ τείνουν τὰ χέρια καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του αἰσθάνεται τὰ μά-

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΗΚΗΣ

Ζῶναι δερμάτιναι ἐγχώριαι	Δρ.	5.—
» Ἀγγλίας ἐκ πεπιεσμένου χόρτου	»	4 —
Παντελόνια serge ἐγχωρίου κατασκευῆς	»	14 50
Παντελόνια χειμερινὰ Ἀγγλίας Α'	»	13.—
» » » Β'	»	8 —
Σουγιάρδες μονοί	»	4.—
Μανδύλια χρωματιστά	»	2.—
» τρίγωνα	»	1 50
Ἵποκάμητα στρατιωτικά χωρὶς γιακὰ καὶ τσέπες	»	13 50
Κόλτσες	»	8.—
Πῆλοι Προσκόπων Ἀγγλίας	»	5.—
Πηλίκια μαθητευομένων	»	6.25
Θῆκαι πελέκων	»	2.—
Σάκκοι ράχως	»	11.—
Ταινίαι «ἔσο ἔτοιμος»	»	0,20
Σφαιρὰι flomber τὸ κυτίον	»	10.—
Ἵποστηρίγματα σάκκων	»	2.—
Παντελόνια θερινά	»	11.—
Ἐγκόλπιον Ἀρχηγῶ	»	1.—
» μαθητευομένου Β' τάξ.	»	0 30
» » Α' τάξ.	»	0 30
Τί εἶνε «Προσκοπισμός»	»	0.25
Ἀσκήσεις Πιεζ. Γυμνασίων	»	0.50
Ἐγκόλπιον τοπογράφου	»	0.70
Ὀδηγίαι δι' Ἀρχηγούς	»	0.50
Γνώσεις Δοκίμου	»	0 10
Δελτία ταυτότητος	»	0.05
Βιβλία ἀναφορᾶς	»	1.35
Ἵφασμα θερινὸν ἢ ὑάρδα	»	4.—

ΣΗΜ. Παρακαλοῦνται οἱ παραγγέλλοντες νὰ γράφουν ἀπὸ εὐθείας πρὸς τὴν ἀποθήκην ἔχοντες ἔγκρισιν τοῦ Ἀρχηγῶ καὶ Τ. Ε. με καθαρογραμμμένην ὑπογραφὴν, στέλλοντες συγχρόνως καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰδῶν. Τὰ ταχυδρομικὰ καὶ οἱ ναῦλοι βαρύνουν τὸν παραγγέλλοντα.

Ἄρθρον 7 Κανονισμοῦ. Ὁ εἰς τοὺς Προσκόπους πωλούμενος ἱματισμὸς καὶ ἐξάρτησις ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὸ Σῶμα. Ἀμα τῇ περαιτησῇ ἡ διαγραφὴ αὐτῶν ὀφείλουσι νὰ επιστρέψωσιν διὰ τὰ εἰς τὴν κατοχὴν των εὐρισκόμενα Προσκοπικὰ εἶδη, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Τὰ εἶδη ταῦτα ἐκτιμῶνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ἀναλόγως τῆς φθορᾶς, ἣν ὑπέστησαν, καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν καταβάλλεται ἑμέσως εἰς τὸν Πρόσκοπον.

Ἄρθρον 8. Ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἢ δωρεὰ Προσκοπικῶν εἰδῶν εἰς οἰονδήποτε πρόσωπον μὴ ἀνήκον εἰς τὸ Σῶμα. Οἱ Ἀρχηγοί, Ἐπιθεωρηταὶ καὶ Ἐφοροὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης ὃ δὲ Διευθυντὴς θὰ ἀπαιτῇ τὴν ἀνστηροτάτην τιμωρίαν παντὸς παραβάτου, ἐπιζητητῶν δὲ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν διὰ τοῦ Νόμου καταδωξῆσιν αὐτοῦ.

τιὰ του δακρυσμένα ἐνῶ τὰ χεῖλη του προφέρουν ἐν εἰδεί ὄρκου :

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ !

Μετάφρασις ὑπὸ Δος Alex

Τύποις ΙΩ. Β. ΒΑΡΤΣΟΥ, Ἀθήναι ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 21

 ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου, Κυρίου.

Β. Βελαῶρ Ἀργείνιον. Δὲν ἐξεδόθη ἰδιαίτερον βιβλίον μαθημάτων Ἀγγλικῆς. Διεκόπησαν ἔκτοτε.

— Εὐθ. Καβ. Σμύρνην. Ἔχει δημοσιευθῆ.

— Κ. Μανιατ. καὶ Γ. Τάντ Σμύρνην. Ὅμοιος. Γράψατε κατὰ ἰδικόν σας προσκοπικόν.

— Χαρ. Μαρ. Κέρκυραν. Ἐγγραφῆτε Πρόσκοπος καὶ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ γράψετε πολὺ καλά προσκοπικὰ θέματα. Δοκιμάσατε.

— Ἀρχηγὸν Σουμπόσκου. Θὰ περιμένωμεν ἀκόμη ; Ἀπατητήσατε παρακαλῶ με πρῶτον ταχέϊον. Μὴ μᾶς στενοχωρῆτε.

 ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΦΙΛΙΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Ἀκόμη δὲν ἐτακτοποιήθη ὅπως πρέπει τὸ ζήτημα τῆς ἀλληλογραφίας πρὸς τὸ Κέντρον.

Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀλληλογραφούντων Ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος ἐν γένει α') ἐπιμένουν νὰ μὴ ἀριθμοῦν τὰς παραγράφους τοῦ ἐγγράφου β') πολυλογοῦν γ') ἀναμιγνύουν εἰς τὸ αὐτὸ ἐγγράφον πράγματα ἄσχετα πρὸς τὸ Γραφεῖον εἰς ὃ ἀπευθύνονται. Π. χ. εἰς ἔγγραφα πρὸς τὸν κ. Γ. Ε. ἀναμιγνύουν ζητήματα Ἀποθήκης, Περιδικῶ κλ. ἐνῶ δι' ἕκαστον ἀνάγκη χωριστοῦ ἐγγράφου δ') ζητοῦν τιμὰς τὰς ὁποίας εὐρίσκουν πάντοτε εἰς τὸ Περιδικόν. Ὁ λόγος τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰνε ἀκριβῶς διὰ τὴν εὐκολίαν αὐτῆν. Βλέπει τις εἰς τὸ φύλλον τὰς τιμὰς τῶν ἀναγκαιούτων αὐτῶ εἰδῶν, ὑπολογίζει καὶ στέλλει τὴν παραγγελίαν μετὰ τὸ ἀντίτιμον, κερδίζων οὕτω χρόνον καὶ μὴ γινόμενος ἐνοχλητικὸς ε') δὲν συμπληρώνουν τὴν ὀπισθεν σελίδα τοῦ ἀποκόμματος τῶν ἐπιταγῶν σύμφωνα μετὰ τὴν ἔγτυπον ὀδηγίαν καὶ ζ') . . . ὑπογράφουν μετὰ τζίζουα ! χωρὶς (ἐπὶ τέλους) νὰ καθυρογράψουν κάτωθι τὸ ὄνοματεπώνυμόν των πάντοτε !

Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ ὑστερήσῃ κανεὶς ἐκ τῶν μὴ συμμορφουμένων μέχρι τοῦδε πρὸς τὸ ἀρ. 66 τοῦ Ὁργ. νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του τ' ἀνωτέρω.

ΔΙΑΤΙ οἱ κ. κ. Ἐφοροὶ καὶ Ἀρχηγοὶ Ὁ. παραμελοῦσι τὴν ὑποχρεωτικὴν διάδοσιν τοῦ Περιδικῶ εἰς πάντας τοὺς Προσκόπους ;